

РЕШЕНИЕ

№ 5116

гр. София, 15.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 15.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **2333** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 27а, ал. 1 – ал. 7 от Закона за закрила на детето (ЗЗакр.Д).

Образувано е по жалба на Ц. И. П., подадена чрез адв.П.А., против Заповед №ЗД/Д-С-М-002/09.02.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-М., [населено място], с която малолетното й дете А. Ц. И. е настанен временно в Кризисен център към фондация „К.“ до произнасяне на съда с решение или до промяна на обстоятелствата. Като с жалбата се оспорват изложените в акта фактически основания относно упражнено от майката насилие по отношение на детето, се иска оспорената заповед да бъде отменена.

В съд.з. жалбоподателката Ц. И. П., чрез адв.П.А., както и в представени от тях писмени защиты, поддържа жалбата.

Ответникът - директора на Дирекция „Социално подпомагане“-М., чрез юриск.Т. в съд.з., в представен отговор на жалбата и в писмена защита, изразява становище за неоснователност на жалбата.

За заинтересованата страна А. Ц. П., назначения му особен представител адв.Ф. в съд.з и в представената от нея писмена защита, оспорва жалбата.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, включително социални доклади и свидетелски показания, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателката Ц. И. П. е майка на малолетния А. Ц. И., [дата на раждане]

, осиновен на три години и шест месеца, като до тогава е отглеждан в дом за деца. От събраните по делото писмени и гласни доказателства, представени и двете страни се установява, че А. е с добро когнитивно развитие, но има проблеми в емоционалното си и социално развитие – често същият е невъздържан и импулсивен и понякога агресивен в отношенията си с другите деца в училище. Установява се, от представените по делото епикризи и амбулаторни листове, че майката полага безспорни усилия за установяване на физическото и психическото здравно състояние на детето, като са правени медицински изследвания и прегледи, психологични оценки, включително генетични изследвания. Полага грижи и за неговото най-добро образование и интелектуално развитие – детето чете по-добре от очакваното за възрастта му, изучава чужди езици, както майката активно търси и изисква съдействие на институциите в тази връзка – напр. за да бъде записано детето в избраното и предпочетено от нея училище – 7 СУ “С. седмочисленици“, активно изисква от неговия персонал поведение и отношение към детето, което според нея е най-добро за него, дори без да съобрази мнението на педагозите за това. Същевременно, обаче, по делото са налице данни за използване на физическо и психическо насилие от майката по отношение на А., което се отразява неблагоприятно върху емоционално и социално развитие на детето.

Конкретно, на 09.02.2024г. по повод установена от учителите на детето, училищния педагог, а и от съдебен лекар по съдебно-медицинско удостоверение №128/2024г., разкъсно-контузна рана от вътрешната част на долната устна на А. /която според лекаря се дължи на действието на твърд тъп предмет – напр.ръце, крака, обувки/, детето е дало обяснение, че майката го е удряла с ботуш по устата в банята. Налице са и данни от учители и медицински специалисти за предишни наранявания: на 06.02.2024г.- детето е било с цицина, по повод на която обяснило, че майка му го е ударила с крак; на 19.01.2024 детето е бил със сини кръгове под очите, синина на лявата буза и синини по китката на лявата ръка; на 26.07.2023г.-цицина на главата; към 20.11.2023г.- синина на челото и одрасквания по ръката. Относно предходните на това от 09.02.2024г. наранявания, детето е давало противоречиви обяснения, като обаче често е присъствала и версията, че е ударено от майката. Съгласно показанията на свидетелката В. Г. – училищния психолог, на 09.02.2024г. детето, изключително разстроено, обяснило, че майката го наранява, като то е не е казвало за това преди защото го било страх и тя го заплашвала, че ако не си мълчи ще го вземат социалните, конкретно социалната работничка С., и ще отиде стаята с решетките, като на 09.02.2024г. детето изрично поискало от училищния психолог да се обади на социалната работничка С..

По делото са налице и данни в сигнал от 25.05.2023г. от съсед на семейството до „Закрила на детето“ за упражняване на психически тормоз по отношение на А. – чуващи се всеки ден от сутрин до вечер от апартамента на семейството високи крясъци, обвинения и обиди към детето, предизвикващи негов плач и истерични писъци.

Разпитаната по делото свидетелка Г. сочи, че по данни на майката, заради негови алергии, детето не можело да яде обща храна, но тя често закъснявала и пропускала да донесе допустимата за него, поради което детето се изнервяло и ставало агресивно, като обяснявало че е гладно.

Предвид данни за упражнено по отношение на детето физическо насилие, с оспорената Заповед №3Д/Д-С-М-002/09.02.2024г. на директора на Дирекция

„Социално подпомагане“ -М., [населено място], малолетното дете А. Ц. И. е настанен временно в Кризисен център към фондация К. до произнасяне на съда с решение или до промяна на обстоятелствата.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, имащо правен интерес - родител на детето; подадена е в срока по чл. 27а, ал.1 ЗЗакрД, което следва да се приеме, доколкото по делото липсват доказателства за връчването на заповедта. По същество ѝ, съдът взе предвид следното:

Според чл.146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен съгласно разпоредбата на чл.27, ал.1 ЗЗакрД орган - директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – М., [населено място], при условията на заместване съгласно Заповед №2208-РД01-0045/30.01.2024г.

Оспореният в настоящото производство индивидуален административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл. 59, ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания, които осъществяват фактическия състав на разпоредбата на чл.33, ал.1 от ППЗЗакрД. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т.4 от ЗЗДт, и фактическите такива.

При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна. Също така жалбоподателят е упражнил правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, и в тази връзка не е лишен от възможност да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

От събраните доказателства се установяват за период от около половин година /юли 2023г.-09.02.2024г./ данни за физически наранявания по детето – синини по главата и ръцете, цицини по главата, разкъсване по устната. По данни на детето те са му причинени от неговата майка, която включително го е ритала с крак. Тезата на жалбоподателката, че детето си измисля под натиска на учителите и социалните работници, както и за да привлече внимание, съдът намира за неподкрепена от данните по делото, доколкото не се установяват други причини за нараняванията. Конкретно, с оглед вида и характера на нараняването на устната на 09.02.2024г., дължаща се според съдебния лекар на удар с твърд, тъп предмет, съдът намира за недостоверна версията на майката, че раната е причинена от прехапване по време на ядене на закуска в колата на път за училище. Даваните през времето различни обяснения от детето на неговите периодични наранявания, съдът намира, че следва да бъдат обяснени с неговата лоялност към майката, както и с отправените към него заплахи. Също така, през целия период постоянна версия за нараняванията му е че те са причинени от майката, както в края на краищата то изрично е потърсило помощ, като е поискало от училищния психолог да се обади на социалната работничка С., с която е било заплашвано. Доколкото данни за насилие по отношение на детето, освен от учители и психолози в училище, са постъпвали и от други източници –

съседни, медицински специалисти, не може да бъде споделена тезата на жалбоподателката, че целта на училището е А. да бъде отстранен от него, а на социалните работници – да бъде отнет от майката. От разпита на свидетелите в съдебно заседание - психолог и социален работник, съдът остава с впечатления за тяхната добронамереност и загриженост към детето, като в училище с детето са работили помощник-учител и индивидуално психолог. С оглед горното съдът приема за обосновано фактическото установяване в оспорената заповед, че по отношение на А. Ц., в семейството му, е упражнявано физическо насилие от неговата майка. Съдът намира по съответствието на оспорената заповед с материалния закон следното:

Мерките за закрила на детето и редът и условията за прилагането им са регламентирани в Глава четвърта на Закона за закрила на детето (чл.23 – чл.43а) и в Глава трета от Правилника за прилагане на закона (чл.9 – чл.33).

Основанията за прилагане на мярка за закрила чрез настаняване на детето извън семейството са изрично установени в чл.25, ал.1 ЗЗД. В т.4 на чл.25, ал.1 ЗЗД е предвидено, че може да бъде настанено извън семейството дете, което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

В случая спрямо детето А. е взета мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.5 от ЗЗД, а именно предоставяне на социални и интегрирани здравно-социални услуги за резидентна грижа. В тази връзка, съдът приема, че се установява упражнявано в семейството насилие по отношение на детето, което го поставя в сериозна опасност от увреждане на неговото психическо и социално развитие. Данни за такава опасност са агресивното и импулсивно поведение на детето в училище, споделеното с училищния психолог отношение към майката, които могат да се обяснят с положението на детето в неговия дом и причинявания му емоционален стрес. Т.е. налице са предпоставките за налагане на мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.5 от ЗЗД спрямо А. Ц. И..

Целта на мерките за закрила на детето е като краен резултат постигането на максимална защита на неговите интереси, като се осигурят условия за нормалното му развитие в подходяща среда, по възможност то да расте в собственото си семейство, без прекъсване на връзката между детето и родителя му. Въпреки, че по принцип в интерес на детето е да бъде отглеждано в семейната си среда и при наличие на необходимост и възможност да се предприемат мерки за закрила в тази среда /чл.23 от ЗЗД/, в случая предвид безспорно неприемливото системно упражнявано физическо насилие по отношение на А. в семейната му среда, което поставя в риск неговото психическо и социално развитие, следва да се направи изводът, че административният орган е постановил оспорения акт в съответствие с целта на закона.

При всички тези данни съдът счита, че спрямо детето А. Ц. И. правилно, обосновано и целесъобразно е била предприета временна мярка за закрила "настаняване извън семейството".

Следва да се има предвид, и че в настоящото производство съдът преценява дали са били налице предпоставките за прилагане на мярката към момента на издаване на заповедта, както и че наложената мярка за закрила е временна. Дали да бъде налагана постоянна мярка за закрила и къде да живее детето за в бъдеще е предмет на производство по чл.28 от ЗЗакрД, като в правомощията на компетентния районен съд е да се произнесе по този въпрос.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата срещу оспорената заповедта е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд - София-град, Второ отделение, 31 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от Ц. И. П., ЕГН-[ЕГН], против Заповед №ЗД/Д-С-М-002/09.02.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-М..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: